

Het Poseidon conflict

Istanbul beeft

Door John Veere

Januari 2013

Fotografie omslag: Henk Jan Withaar

Ontwerp: Studio Laçin

www.poseidonconflict.com

ISBN: 9789461937186

Voorwoord van de schrijver.

Dit boek is een product van mijn verbeelding. Jarenlang heb ik in Turkije gewoond en genoten van het prachtige land met haar enorme gevarieerde natuur en cultuur.

Als ik iets typerend voor Turkije vind, is dat de gastvrijheid van de mensen die ik ontmoet heb. In vele landen zou men daar een voorbeeld aan kunnen nemen omdat het iets is dat men elders vaak vergeten is of doelbewust afgeleerd heeft. Speciaal wil ik hier Orhan, Kemal, Erhan en Hossein noemen, maar daarmee doe ik anderen tekort. Onze ontelbare gesprekken hebben mijn visie op het land mede gevormd.

Ik draag dit boek op aan mijn vrouw en mijn drie kinderen. Zij zijn de grootste vreugde in mijn leven. En natuurlijk mijn ouders en familie die er altijd voor mij zijn, zonder dat daar iets tegenover hoeft te staan. In dat verband wil ik ook uitdrukkelijk Frans, Rob en Carlos noemen, maar ook hier ontbreken dan weer velen die ik niet noem maar die niet vergeten zijn.

En dan voor dit boek speciale dank aan Angelique voor al haar adviezen en goede raad en aan Henk Jan voor het beschikbaar stellen van de foto.

John Veere

Vrede thuis betekent vrede in de wereld

Wees niet bang om de waarheid te vertellen

- **Mustafa Kemal Atatürk** -

PROLOOG

1187 v Chr.

Buiten de bescherming van de stadsmuur wreef Alexius zijn ogen uit. Als schildwacht had hij de ondankbare taak om de kustlijn te bewaken. Hij keek met een onbestemd gevoel over de zee waarover nu een dikke laag mist hing. Boven de mist uit zag hij de toppen van enkele andere eilanden uittorenen. Hij had nu eigenlijk, net zoals vele jaren hiervoor, zonder spanning zijn ronde moeten kunnen doen, maar nee.... De laatste tijd had hij een scherp gevoel ontwikkeld voor naderend onheil. Ondanks dat er buiten de zacht kabbelende golven geen geluid te horen was en er geen teken van enige vijand te bespeuren viel, waren zijn spieren tot het uiterste gespannen.

Nadat de god Eris in het verre Griekenland het huwelijk van Peleus en Thetis verstoord had, was de ellende begonnen. Het verhaal ging dat Eris tijdens het huwelijksfeest een gouden appel op de vloer gegooid had en daarbij had geroepen dat die voor de mooiste godin was die op het feest aanwezig was.

De Trojaanse prins Paris had de eer gehad de mooiste godin te mogen kiezen. Iedere man had graag in de schoenen gestaan van de prins, die bekend stond om zijn escapades met de mooiste vrouwen uit zijn rijk. En juist hij mocht nu op het feest van de goden de mooiste van allemaal uitzoeken. Hij had kunnen kiezen voor de schone Helena, de vrouw van Zeus, en zou door haar te kiezen alle mogelijke macht hebben gekregen. De macht van de goden, de macht over het oude Griekenland waar al deze goden huisden. Ja, zelfs de macht over de hele wereld, die steeds

maar weer groter bleek te zijn dan men dacht. Hadden ze niet al gehoord van een rijk waar gouden praalwagens door zandstenen steden reden, waar de zonnegoden hun dodenrijk hadden en machtige farao's de scepter zwaaiden? Of van woeste volkeren in het verre noorden waar men nog in berenvellen rondliep en rond kampvuren de afgoden van de bossen vereerde.

Paris had ook voor de verleidelijke Athena kunnen kiezen waarmee hij onmetelijke wijsheid verkregen zou hebben. Wijsheid die het intellect van Zeus zou benaderen en zich kon meten met de oude koningen en hun sterrenkundigen van het verre Syrië. Maar nee, hij had de verleidelijke Aphrodite als de schoonste godin gekozen: de godin van de liefde.

Inwendig vervloekte Alexius de Trojaanse prins. Liefde. Daar kwam alleen maar ellende van. En ja, ook ditmaal had het ellende opgeleverd. Er was jaloersheid ontstaan tussen de goden en godinnen en de chaos was begonnen. Als beloning voor zijn keus had de goddelijke Aphrodite aan de prins de mooiste vrouw op aarde beloofd: Helena de vrouw van Menelaos.

De prins liet er geen gras over groeien, nam zijn nieuw verkregen recht en ontvoerde kort daarop de mooie Helena. Menelaos, haar echtgenoot, was des duivels, zwoer wraak en ging op jacht. Hij had niet alleen medestanders bij diverse goden en godinnen, maar was ook op zoek gegaan naar mensen uit zijn omgeving en was zo bij de stad van Alexius terecht gekomen! De stad met de gouden straten en wit marmeren balustrades en galerijen had echter een pact

gesloten met Troje, waardoor ook hun stad de toorn van Menelaos oogstte.

En zo ontbrandde in de hele omgeving een bittere oorlog. Wat met de ontvoering van de mooiste vrouw op aarde begon, was uitgemond in een strijd om de heerschappij van Troje zelf en daarmee zelfs over de heerschappij en controle over de hele Marmara Zee en de achterliggende Zwarte Zee.

Want wie Troje controleerde, controleerde de enige nauwe doorgang van die zeeën naar de Middenlandse Zee. En wie de controle over dit gebied had, had daarmee de totale handel van alle noordelijke rijken met het totale Middenlandse Zeegebied in handen. Alle handel met het land van de piramiden; het land van de farao's en de handel met zoveel nog nieuw te ontdekken gebieden. Met die macht in handen zou een nieuw rijk opgebouwd worden, machtiger dan alle koninkrijken tot nu toe.

De stadhouder had zich aan de zijde van Troje een machtig medespeler getoond. Vanuit hun legendarische stad met zoveel rijkdom, kon men de noordelijke toegang van de Trojaanse Bosporus tot aan Dardanos controleren. Ten zuiden van Dardanos lag het fort van Troje zelf; een onneembare vesting. Zo beheersten ze de poort naar het Noorden en daarmee de toegang tot alle landen en volkeren langs de Zwarte Zee.

Maar nu, midden in de oorlog, stond Alexius daar op wacht. Onrustig. Alsof hij zich gewaar was van dreiging zonder die dreiging een naam te kunnen geven. Maar hij voelde het, zijn zenuwen waren gespannen en een tinteling trok door zijn vingertoppen. Was het waar dat je gevaar kon voelen? Hadden de goden hun kant gekozen of de kant van de Grieken, die onder leiding van Menelaos een verbond

met elkaar hadden gesloten en met alle macht probeerden de Trojanen te breken? Door die vermaledijde mist kon een schip ongezien de stad passeren zonder belasting te betalen, maar wat nog erger was, door die mist zouden verkenners de kust kunnen benaderen zonder gezien te worden.

Alexius vervloekte de stadhouder.

De machtige god Poseidon had altijd aan hun zijde gestaan. De prachtige tempel ter ere van hem, vormde het centrum van hun stad! Maar tegelijkertijd was Poseidon sinds lang de vijand van Troje.

Zeus zelf, had hem destijds zijn goddelijke status tijdelijk afgenomen en hem naar Troje gestuurd, waar hij voor de koning hoge muren rond de stad moest bouwen. Toen dat werk voltooid was beloonde de koning hem echter niet zoals hij hem belooft had en daarmee had hij de gramschap van Poseidon over zichzelf en zijn stad afgeroepen.

Alexius schudde zijn hoofd.

Het kon bijna niet anders of Poseidon zou zich afkeren van zijn stad omdat zijn stadhouder voor Troje gekozen had.

Waarom had hij zich zo nodig moeten mengen in een geschil om een vrouw wat was uitgegroeid in een geschil tussen de goden?

Het was volkomen stil.. De laatste twee dagen waren er abnormaal veel vogels vanuit zee komen aanvliegen. Zelfs de zeemeeuwen waren verder naar het vaste land getrokken en nu was er geen meeuw meer te zien. Een koude rilling van onbehagen liep over zijn rug terwijl hij verder naar de kust liep.

Zou de mist het eerste teken zijn dat Poseidon, de god van de zee, de kant van de Grieken had gekozen?

Hij tuurde door de mist.. vergiste hij zich of bewoog daar iets? Langzaam kreeg een vage schim vastere vormen ..

een boot? “Alexius!!!” riep een stem. Hij glimlachte en zijn spieren ontspanden zich. Arimedes was met zijn boot op zee. Iedere ochtend rond deze tijd kwam hij voorbij en riepen ze wat groeten of wat quasi serieuze verwensingen naar elkaar. Zodra Arimedes aan land zou zijn, zou hij een aantal van de vissen die hij gevangen had naar zijn huis brengen. Goede vrienden waren onbetaalbaar.

“Hé oude zeerot, je schreeuwt zo hard dat je de zeegoden wakker maakt en mij erbij!” lachte Alexius.

“Wat jij luie schildknaap! Moge alle landrotten voor eeuwig van mijn geliefde zee afblijven en hun nutteloze dagen tot in lengte van dagen slijten op hun stoffige aarde!” werd hem als antwoord toegeroepen.

“Kijk maar uit dat Poseidon die aftandse boot van jou niet aan zijn speer rijgt,” riep Alexius terug.

Plotseling werd hun gesprek doorkruist door een heftige schok. Het was alsof de aarde onder hem vandaan werd getrokken! Direct verloor hij zijn evenwicht en viel hij met een harde smak op de grond. Het leek alsof de aarde tot leven was gekomen! Terwijl de adrenaline door hem heen schoot slaakte hij een gesmoorde kreet. Hij had de laatste jaren de aarde vaker voelen trillen, maar dit was totaal anders!

Met ongekende kracht dreunde en zuchtte de aarde. In een fractie van een seconde drong tot hem door dat het kleine huis dat hij met zoveel zorg van balken en stenen gebouwd had, nooit berekend zou zijn op deze kracht. De trillingen van de beving schokten zijn hele lijf, terwijl hij angstig op de grond bleef liggen op het smalle pad langs de zee. De schokken werden heftiger en hij hoorde gegil vanuit de stad. Vreemde lichtflitsen doorboorden de mist. Hij keek in

de richting van de stad die op de flanken van de grote heuvel gebouwd was en altijd zo vertrouwd boven zee uit had getorend. Het gegil werd nu overstemd door het donderend geraas van instortende gebouwen en delen van de machtige stadsmuur. Vanuit zee hoorde hij nu ook gekrijs. Met ontzetting keek hij naar het tafereel wat zich voor hem ontvouwde. Met grote snelheid trok de zee weg van het land. Terwijl de aarde voor zijn voeten brak en een gapende scheur zich opende zag hij door de mist een enorme donkere muur van water op zich af komen. Zijn vermoeden was juist geweest. Poseidon, god van zee en aardbevingen, had toegeslagen en zijn hand uitgestrekt naar zijn stad.

2.

De oude tandeloze man floot naar zijn hond. Het beest kwam echter niet, maar bleef stokstijf voor de bebaarde mannen staan en liet nogmaals zijn tanden zien. Hoewel de man in het midden, met zijn ruige tulband en baard, geen liefhebber van honden was en ze liever uit de weg ging, had hij van dit mager scharminkel weinig te duchten. Toen het beest nogmaals hard blafte deed hij een stap naar voren en gaf hem een harde trap, waardoor hij jankend en piepend een meter of twee verder tegen de rotsen kwakte.

De oude man gromde van ingehouden woede en hief zijn wandelstok omhoog maar bedacht zich en zei niets.

Terwijl de drie mannen op hem toeliepen, keek hij angstig om zich heen of er geen anderen in de buurt waren. Alles wat hij zag was echter de grijsgele steppe met rotspartijen ertussen en de akker waarop hij zijn leven lang had geploeterd om zijn vrouw, zijn twee kinderen en drie geiten in leven te houden.

Zijn vrouw was echter al drie jaar geleden gestorven. Ze was zestig jaar geworden. Voor een vrouw in hun omstandigheden was dat een hele leeftijd. Wie hier opgroeide en moest leven van wat het land voortbracht, werd niet oud. Zestig was een mooie leeftijd geweest. Lang waren ze redelijk gelukkig geweest. Natuurlijk, ze hadden hun ruzies gehad als hij naar het dorp ging en te lang bij de mannen op het kleine dorpsplein voor de moskee gezeten had waar ze spraken over de nieuwe oogst en over de laatste ontwikkelingen. Ze hadden het allemaal meegemaakt, de vroegere vrijheid, de Russische onderdrukking en daarna de verschrikkingen van de Taliban.

Eerst hadden ze de Taliban omhelst en enkelen van hen hadden zich bij hen aangesloten. Na de Russen waren de nieuwe machthebbers verwelkomd als redders. Eerst waren alle tekenen van de Russen uitgewist, evenals alle tekenen van andere godsdiensten. Iconen werden verboden, boedhabeeldjes verbrand. Ze hadden later gehoord dat boeddhistische monniken die al eeuwen de kloosters bewoond hadden, waren vermoord en met hen alle beeltenissen van honderden jaren oud waren vernietigd. Maar hier in de uitgestrektheid van het platteland waren dat alleen abstracte verhalen. Niemand had die kloosters zelf gezien. Het was iets wat hen niet raakte. Maar op een gegeven moment werd de zaak grimmiger. Hun vrouwen en dochters mochten niet meer alleen met hoofddoek op straat komen. Ze moesten volledig gesluierd gaan. Zijn jongste dochter had zich hevig verzet en het in het begin geweigerd. Maar nadat andere onwilligen publiekelijk waren gemarteld en terechtgesteld, hadden alle vrouwen zich geschikt in hun lot en gingen vanaf dat moment gesluierd door het leven. Hij kende de pijn die dit zijn jongste dochter, een eenvoudige maar trotse vrouw, gedaan had. Met vrije wil had dit niets meer te maken, dit kwam voort uit repressie van agressieve en niets ontziende machtswellustelingen. Het leven was veranderd in een gevangenis waarin op iedere actie die de Taliban niet zinde een vreselijke straf wachtte. En het erge was voor de oude, eenvoudige man, dat dit uit naam van Allah gebeurde. Uit naam van degene die voor hem gelijk stond aan eerbied, ontzag en voor alles wat groeide op het veld en wat hem in zijn eenvoudige leven gegeven was. Alles was anders geworden. Maar ook deze dagelijkse terreur was opgehouden en ze hadden met zijn allen Allah

geprezen toen de Taliban verjaagd waren door de buitenlanders.

Maar ook deze nieuwe fase duurde slechts kort. De beloofde verbeteringen kwamen nauwelijks op gang en de Taliban bleek niet verslagen. Ze waren er nog steeds, alleen nu meer in het verborgene. Met een nog grotere verbeterheid doken ze van tijd tot tijd op. De scholen en zelfs de moskeeën die waren gebouwd door jonge soldaten die een onbegrijpelijke taal spraken, waren door de Taliban weer in brand gestoken.

De buitenlanders begrepen de bevolking echter ook niet. De intenties waren goed, maar ze wisten niet hoe ze met hen en hun geloof om moesten gaan en dat had weer nieuwe spanningen gegeven. Leraressen die in de nieuwe school hun kinderen wilden onderwijzen, waren ruwweg vermoord door de Taliban en hun huis was in brand gestoken. Een jongen in een dorp verderop was gemarteld omdat hij een dollar op zak had gehad, alleen omdat het iets met de buitenlanders te maken had.

En dat uit de naam van Allah. De oude man gruwde van het misbruik van Zijn naam. Nee, het leven was een andere, onbegrijpelijke weg ingeslagen. De gesprekken op het plein waren steeds moedelozer geworden. Wie van hun kinderen kon zich nu nog een leven voorstellen zonder geweld, zonder repressie, een leven met vooruitzichten op vrede en geluk. Je kon het je niet meer veroorloven om vooruit te denken. Om te hopen.

Gelukkig was zijn jongste dochter naar de grote stad verhuisd waar ze waarschijnlijk een beter leven zou hebben. Op een goede dag was de familie van de dorpsoudste gekomen om toestemming te vragen voor een huwelijk tussen zijn dochter en hun oudste zoon, Allah zij geprezen.

Zo was het gebeurd en ze waren naar de stad getrokken waar haar man een goede baan kon krijgen als beheerder van een flatgebouw. In de grote stad was de invloed van de Taliban niet groot meer. Maar hier, hier was er geen toekomst. Alleen zijn oudste dochter leefde nu nog bij hem. Allah zij geloofd was ze vanmorgen naar de markt gegaan en zou ze pas tegen de avond thuiskomen.

De schamele woning van afvalhout en rotsblokken met wat gedroogde klei, was nog net te zien achter de rotspartij.

“Ouwe, we komen de opbrengst halen. Precies zoals we afgesproken hebben,” grijnsde de leider van de drie mannen, en spuugde op de grond. De kalashnikov om zijn schouder wees erop dat er met hem niet te spotten viel. Om zijn middel hing een riem met vijf handgranaten die hij opzichtig mee torste als bewijs van zijn mannelijkheid. “We hebben niet de hele dag de tijd ouwe, kom op met de handel.”

Met een angstige, maar vastberaden blik wenkte de oude man naar de drie.

“Kom,” was het enige wat hij zei.

Met kleine, bevende passen strompelde hij voor de drie mannen uit naar zijn woning, waarvan het achterste gedeelte dienst deed als opslagruimte. Dit was het dan. Nu zou gebeuren waarvan hij al maanden wist dat het zou gaan gebeuren. Even had hij de hoop gehad dat er na de komst van de buitenlanders iets zou veranderen. Hij had zich door de vele gesprekken met hen en door het gratis zaad dat ze hem gegeven hadden, over laten halen. Hij had gehoord dat sommigen uit een andere streek met succes de verandering hadden doorgevoerd. Maar ook had hij andere verhalen gehoord over hen die minder gelukkig waren.

Nu het moment daar was en hij wist dat hij aan het kortste eind had getrokken, kwam er een vreemd gevoel van opluchting over hem heen. Hij had niet toegegeven. Hij had zijn eigen wil gedaan, ook al zou dat hem het leven kosten. Hij rechtte zijn rug en voelde zich plots de trotse man die hij vroeger was. Toen hij zijn schoonvader ging vertellen dat hij voor zijn vrouw zou zorgen als een vader, een koning en een goed minnaar. Met een kordate ruk deed hij de deur van zijn opslagkamer open.

Dertig volle zakken stonden tegen de muur opgestapeld. Terwijl de leider van de groep buiten bleef staan, stapte een van zijn adjudanten naar binnen en sneed een van de zakken open. Prachtig goudgeel graan stroomde naar buiten.

“Bij Allah,” met een grote vloek greep hij de oude man bij zijn kraag. “Wat heb je gedaan stomme ouwe zak, waar is het spul?!”

“Dit is wat ik heb geteeld,” stamelde de oude man met een zo krachtig mogelijke stem. “Dit kun je krijgen. En je moest je schamen om Allah’s naam zo te gebruiken.”

“Je hebt geluisterd naar die heidenzonen van die duivelse Amerikanen en anderen die ons heilige land bevuilen,” krijste de Talibanvoorman en sloeg de oude man met zijn geweerkolf tegen de grond. “Je hebt je laten verleiden en je bent tot hun slaaf geworden!”

Met een van pijn verwrongen gezicht richtte de oude baas zich weer op.

“Ik heb gedaan wat goed is voor mijn kinderen en mijn land. Neem het graan, neem het!”

Zijn stem stokte in zijn keel en hij was niet meer in staat verder nog iets te zeggen. De voorman gaf hem een harde duw, waardoor hij achteruit wankelde. Met moeite kon hij

zich nog staande houden. De woedend grommende Talibanleider griste onder zijn riem een machete vandaan en iedereen wist wat er nu zou gebeuren. “Vuile verrader, voor lui als jou vechten we ons dood tegen die buitenlanders! Dat Allah je vervloeken zal; jou en die dochter van je. Die zullen we ook te pakken krijgen!!” “Niet mijn dochter, nee.. nee ze is mijn oudste ...” De laatste gedachten van de oude man gingen uit naar zijn twee dochters en naar zijn vrouw die hij nu gauw terug zou zien. De machete doorkliefde zijn hals en langzaam zakte hij op de grond. De grond die hij tot het einde toe als een trots man bewerkt had, met de gewassen waar hij zelf voor had gekozen. Terwijl zijn bloed zich vermengde met de aarde en het leven uit hem stroomde, besepte hij met een diepe innerlijke rust dat hij zijn leven had verloren, maar zijn geloof en waardigheid had behouden.

Ondertussen was één van de adjudanten al begonnen het graan naar buiten te dragen. Ze zouden een paar man nodig hebben om het spul naar buiten te brengen.

“Dat is bij Allah de vijfde al waar we in onze regio geen opium meer van krijgen,” gromde hij. “Maar voor hem tien anderen. Met dit lesje weten ze wat ze te wachten staat als ze niet gehoorzamen. Die verdomde buitenlanders kunnen wel denken dat ze ons kunnen controleren maar ze kunnen nog altijd maar een paar procent van onze teelt ontdekken. Haha, zolang we de wind er een beetje onder houden met die boerenpummels, hebben wij het voor het zeggen.”

Lachend wreef hij zijn machete schoon aan de broek van de oude man. “He baas, wat doen we met die dochter?” vroeg de grootste van de drie. “Je hoorde toch wat die ouwe zei? Mijn oudste dochter! Dat is niet meer de moeite. Laat maar

lopen. Als je vanavond de zakken ophaalt met de wagen en ze is thuis en maakt moeilijkheden, dan zie je maar wat je doet.”

3.

Het laboratorium was gebouwd in een kleine opslagloods dicht bij de grens van Turkmenistan.

De door de Taliban gecontroleerde verbouw van opium vond plaats in een gebied ter grootte van Frankrijk en Spanje samen. Met 7 miljoen inwoners en 100.000 buitenlandse militairen was dat simpelweg een oncontroleerbaar oppervlak.

In vroeger jaren was de handel voor kleinschalig eigen gebruik en was er enige export naar het buitenland, maar nu was dat totaal veranderd. De handel werd helemaal gecontroleerd door de Taliban en die bereikte daarmee een miljarden omzet.

En met miljarden aan financiering kon terreur tot in lengte van dagen voortgezet worden.

Het verbouwen van graan leverde voor de boeren nauwelijks voldoende geld op om hun bestaan en dat van hun kinderen te garanderen.

Via honderden kleinere plantages werd de opium naar kleinere verzamelpunten gebracht. Vandaar ging het via kleine zendingen naar het laboratorium, waar het verwerkt werd tot heroïne.

Vanuit het laboratorium was het maar drie uur rijden naar Turkmenistan waar een aantal mannen verzameld waren rondom een zending van 215 kilo.

Gebogen over zijn reageerbuisjes werd de laborant zenuwachtig van de mannen die toekeken op zijn werk.

Twee van hen, zwaargebouwde, atletisch uitziende figuren, waren duidelijk lijfwachten en stonden tegenover elkaar opgesteld met hun jas open waardoor de revolvers goed zichtbaar waren. Na een paar minuten werk meldde de

laborant: “Het is dezelfde goede kwaliteit als anders.” Na dit gezegd te hebben sloeg hij zijn koffers dicht en verliet het vertrek.

Een gezette man, gekleed in kostuum van één van de bekende Italiaanse ontwerpers nam het woord, “De kwaliteit is bevestigd door onze medewerker dus we kunnen zaken doen.”

Met zijn rechterhand veegde hij een denkbeeldig pluisje van de revers van zijn colbert.

“Je had toch zeker niks anders verwacht van de kwaliteit,” zei de man tegenover hem met een stem die zijn Pakistaans-Indiase achtergrond verraadde. “Dus nu betalen dan is de zaak rond. Hoeveel kilo verwacht u volgende keer?”

“Zelfde hoeveelheid over zes maanden. De omzet groeit onverwacht hard de laatste tijd,” antwoordde de eerste. Hij legde een zwart leren koffer op tafel, trok het zegel met opschrift “diplomatic post” kapot en opende de koffer.

“Hier is de cash, exact zoveel als afgesproken, controleert u maar.”

Nog diezelfde dag werd het transport van het materiaal naar Turkije via koeriers en trucks in gang gezet en zat de koper veilig in een privevliegtuig richting Diyarbakir. Stap één was gezet. Een deel van de opbrengst zou naar zijn mannen in het oosten gaan. Daar zouden wapens en mijnen voor gekocht kunnen worden. En natuurlijk was er geld voor de plaatselijke leiders die daarmee druk op de bevolking konden uitoefenen. Er gingen geruchten dat er ook geld naar de politiek doorstroomde, maar alleen hijzelf kende de namen en de details. Hij, en niemand anders, draaide aan de knoppen. Na de verkoop van deze hoeveelheid zou de financiering van zijn plan rond zijn. En dan kon het grootste project starten dat de wereld sinds lang had gezien. De

toekomst van het land, maar bovenal zijn eigen toekomst, zou veranderen. Jarenlang had hij een groot deel van de acties gefinancierd en, wat nog belangrijker was, een fortuin opgebouwd uit de acties. Iedere keer verbaasde het hem weer dat er zovelen waren die blindelings hun hele hebben en houden inclusief hun leven gaven voor de heilloze doelen. Ze deden hun best maar; zolang hij maar buiten schot bleef en zijn rekening groeide! Maar nu kwam het erop aan. De finale slag! Hij zou de mastermind zijn, de financiering was rond, zijn positie verzekerd. Nu zou hij de macht naar zich toe trekken. Het spel kon beginnen!

Terwijl de 23 jarige Russische blondine die hij kort geleden in een van de betere clubs had ontmoet hem kwam verwelkomen met een welverdiende James Bean old Whiskey, stak hij tevreden een sigaar op. Ja... hij had het goed voor elkaar.

Morgen naar Ankara voor zijn verzekeringspolis.

Hij trok de blondine naar zich toe en gaf een tik op haar welgevormde billen. Hij glimlachte en was blij met zichzelf en met zijn vorderingen.

4.

De door een sterke 8 cilinder aangedreven terreinwagen schokte van het ene rotsblok naar het andere. Hoewel er nauwelijks een mooiere omgeving voor te stellen was op deze voorjaarsdag, was er weinig reden om van het uitzicht te genieten.

De nog besneeuwde bergwanden, waar hier en daar een dennenboom trachtte de enorme verschillen in de seizoenen het hoofd te bieden, gleden traag voorbij. Veel te traag. Salim had het er niet op. Dit traject was veel te open. Het ruwe terrein met zijn uitstekende rotsen bood een legio aan mogelijkheden voor een hinderlaag.

Op het open terrein waren in de winter in ieder geval lange tijd sporen te zien als er iemand door de sneeuw had gelopen. Maar hier was de ander, voor wie het tenslotte een thuiswedstrijd was, altijd in het voordeel. Zij zelf waren echter op vreemd en vijandiggezind terrein.

Voorlopig had hij echter moeite genoeg zich vast te klampen aan de zitting van de wagen. Er werd onderling weinig gepraat. Tijdens een dergelijke patrouille was iedereen stil. De grootste branieschoppers werden bedeesd en er ontstond een heel andere sfeer van kameraadschap. Op ieder moment moesten ze als groep kunnen handelen. Als goed opgeleide specialisten in de antiterreureenheid kwam het individu op het tweede plan. Eerst kwam de groep, waarin iedereen zonder een woord maar met het kleinste teken, exact wist wat hem te doen stond.

Rechterflank dekken betekende dat je de linkerflank volledig kon vergeten. Dat deed je collega. Keek je toch naar de linkerflank dan was je rechterflank onvoldoende gedekt en kon je net die ene beweging, dat ene moment die

de tegenstander nodig had om een handgranaat te gooien gemist hebben. Die fractie van een seconde was het verschil tussen leven en dood.

Dus er was geen andere manier dan met alles wat je had jouw taak goed uitvoeren en er blindelings van uitgaan dat je maat zijn taak goed volbracht en jou net zo goed beschermde als jij hem.

En een goed team waren ze. Ze hadden verspreid over de laatste maanden diverse hachelijke opdrachten uitgevoerd en hadden elkaar blindelings leren vertrouwen. Ondanks dat de opdrachten ter verkenning van moeilijke terreindelen niet makkelijk waren geweest en ze een aantal keren dicht tot op de vijand genaderd waren, was er geen vuurcontact geweest. Van hogerhand was besloten dat ze nog niet aan mochten vallen, alleen maar mochten verdedigen als ze zelf aangevallen werden. Later, na alle verkenningen zouden er waarschijnlijk gerichte acties volgen. Over twee dagen zouden ze afgelost worden.

Met een onwillekeurige glimlach keek Salim naar Ahmet. Met zijn slungelige voorkomen, zijn blonde haar en zijn ongewone lengte van bijna 1 meter 90 werd hij “Yabanci”, oftewel de buitenlander genoemd. Hij zou als ze eenmaal twee uur in de kroeg zouden zitten helemaal van de kaart zijn. Eerst zou hij gaan zingen en zijn beste vertolking van Ibrahim Tatlis ten gehore brengen. De man met de zoetgevooisde stem was een grootheid, maar Salim hield er niet van. Dan zouden ze een van die Turkse oude volksliedjes zingen, waarbij ze met de armen over elkaars schouders de vloer opgingen en de grootste lol hadden. Een half uur later zou Ahmet een treurig lied zingen over een verloren gegane liefde. Aan het eind van de avond hing hij dan met tranen in zijn ogen aan de bar met een brief in zijn

handen van zijn voormalige vriendin die hem kort geleden had laten zitten voor een ander.

Burhan, de man naast Ahmet, zou het anders doen. Hoewel hij eruit zag als een uitsmijter bij een van de louche cafés in de achterafstraatjes van Taksim, was hij de intellectueel van de groep. Hij was met zijn 28 jaar een aantal jaren ouder dan de rest en had op de Hacetepe universiteit in Ankara voor arts geleerd. Hij zou het dansen aan de anderen overlaten en zich buigen over de kranten. Hij zou zich kwaad maken over het onderlinge geharrewar van de heren politici en over het voortdurende gekrakeel van de ene kant tegen de andere. Alsof het belangrijkste was de andere partij zo zwart mogelijk te maken, in plaats van met elkaar goede besluiten proberen te nemen. Hij zou zich vervolgens op de aandelenkoersen storten, want met zijn eerste jaar als arts in het ziekenhuis in Izmir had hij wat geld apart gezet waarmee hij was gaan beleggen. Tot vervelens toe moesten ze horen hoe goed of slecht het wel niet ging met de aandelen. Toch was hij een belangrijke persoon in de groep. Doordat hij ouder was en veel geleerd had, was hij een voorbeeld voor de rest en wist hij wat discipline was. Hij was daardoor een beetje de grote broer voor de groep geworden.

Naast Burhan zat Zafir. Een beetje een dromerige jongen die echter absoluut zijn mannetje stond als het op vechten aankwam. Voor zijn groep zou hij door het vuur gaan en kon je maar beter aan zijn kant staan dan aan de kant van zijn tegenstander. In de handen van zijn vriendin was hij echter als was. Afgaande op de foto's die hij van haar had laten zien was dat dan ook geen wonder. Terwijl ze door een diepe kuil reden en hij met zijn hoofd bijna tegen het dak van de terreinwagen stootte, grinnikte Ahmet en zei:

“He Burhan, heb je hiervoor nou al die jaren in je boeken zitten leren! Dan mag je wel een hoop aandelen hebben, maar je zit voorlopig gewoon net als wij in deze shitkar, in plaats van dat je in je mooie witte doktersjas de dochter van de burgemeester kan onderzoeken,”

“Hou jij je nou maar gedeisd slijmbal! Je piept nog wel anders als we met deze bak schroot een voltreffer krijgen.”

“Nee, hou jij er effe lekker de stemming in. Dacht je nu echt dat ik me door jou zou laten behandelen?? Man ik heb gezien hoe Tarik eruit zag nadat je hem zagezegd had geholpen vorige week. Nee, ik vraag wel aan een van die lekkere meiden in het hospitaal of ze me willen helpen,” zei Ahmet met een grote grijns om de mond.

“Ja, jou kunnen ze wel helpen want jij maakt toch niks bij ze klaar zonder een blauwe pil van mij,” smaalde Burhan. Zafir was het gebekvecht blijkbaar zat en zei: “He, hou toch allebei je bek dicht zolang we nog zo dicht bij de bergwand zitten! Hoever moeten we nog?”

Hossein, de chauffeur, die zijn toekomstroom om dokter te worden op had moeten geven omdat hij thuis voor het geld moest zorgen nadat zijn vader overleden was, antwoordde; “Nog een minuut of 40. Over een kwartier verlaten we de bergwand en steken de rivier over. Er moet daar een kleine brug zijn. En dan nog tien minuten tot de controlepost en de grote weg.”

Het was de eerste keer dat ze met hun ploeg deze route reden. Normaal gesproken werd er alleen van de landwegen aan de noordzijde van de berg gebruik gemaakt, maar ze hadden nu geprobeerd om langs de zuidzijde door te dringen tot achter de boerderij, waarvan verwacht werd dat de PKK er één van hun opslagplaatsen had.

Met de terreinwagen waren ze het doelwit tot op drie kilometer genaderd en dat laatste eind hadden ze gelopen. Bewapend met hun machinegeweren waren ze eerst door het bos getrokken. Het laatste stuk was over een slecht beschut terrein gegaan, maar ze hadden geen enkel teken van wachtposten of iets dergelijks gezien. Vanaf 700 meter afstand hadden ze anderhalve dag lang de gang van zaken op de boerderij gadegeslagen met hun verrekijkers en later met de nachtkijkers.

Op het oog was er niets bijzonders te zien geweest. Er woonde een gezin bestaande uit een boer, zijn vrouw en twee jongens van een jaar of zeven. De kinderen speelden, de vrouw rommelde in en rond het huis en de man was aan het werk in de naastgelegen walnoten boomgaard. Maar toch had de missie iets opgeleverd. Om vijf uur 's ochtends was er een lichtsignaal gegeven vanuit de schuur die direct naast het huis stond. Vier korte flitsen en één lange. Even later was er licht uit de loods gekomen en waren er uit het donker drie mannen naar de loods toegeslopen. Met de nachtkijkers, het nieuwste van het nieuwste uit de wapenfabriek in Ankara, staken ze echter zo helder af tegen de achtergrond als een kampvuur bij nacht. Dat was dan ook meteen het enige voordeel dat een modern leger had tegenover guerrillastrijders; techniek.

Voorzichtig waren ze naderbij geslopen, bedacht op iedere beweging. Ze waren tot vlak bij de loods gekomen op het moment dat de mannen weer naar buiten kwamen.

”Dus,” had een man van middelbare leeftijd in een slecht zittend camouflagepak gezegd, “vanaf nu hebben jullie de leiding in het veld. Het materiaal uit Turkmenistan komt over drie dagen aan en moet direct doorgevoerd worden via

de normale kanalen naar Istanbul en naar de haven van Mersin. Ik verdwijn het komende halfjaar van het toneel want ik moet andere zaken regelen. Zaken die de loop van de toekomst zullen wijzigen! Al het andere zoals de levering voor wapens vanuit Georgië gaat gewoon door.

Salims patrouille had genoeg gezien en had zich teruggetrokken voordat de dageraad aanbrak. Ze hadden antwoorden op hun vragen gekregen en waren begonnen aan de terugtocht naar de terreinwagen. De inlichtingendienst en het informatiecentrum van het leger zou de rest doen.

Met een rilling over zijn rug dacht Salim aan de vrouw en kinderen op de boerderij. Waren zij net als zovelen gedwongen om hun medewerking aan de PKK te verlenen? Wellicht zonder dat ze ook maar een beetje sympathie hadden voor hun strijd, gedwongen om hun loods als opslagplaats te laten gebruiken voor wapens omdat anders hun kinderen niet meer veilig waren?? En iedereen wist wat dat betekende. Of misschien waren ze volstrekt overtuigd van de rechtvaardigheid van hun strijd om zelfstandigheid. Maar straks, als een voltrefter vanuit een F16 van de luchtmacht de loods weg zou vagen..... waar zouden die kinderen dan zijn? Hoe zou hij zelf reageren als een dergelijke groepering hem op een dag voor die keuze zou stellen?

Hij wist het antwoord al en kon alleen maar bidden dat het nooit zou gebeuren. Was het niet een volstrekt waanzinnige verspilling van mensenlevens en waarvoor in vredesnaam? Tot zijn vaste overtuiging moesten er ergens mensen beter van worden. Mensen met veel geld die nog meer geld

wilden. Want was dat uiteindelijk niet waar het bijna altijd om ging?

Met een gevoel van opluchting keek hij om zich heen en ontspande zijn schouders die inmiddels pijn waren gaan doen vanwege de ongemakkelijke houding in de wagen en vanwege de spanning die een dergelijke operatie met zich meebracht. Gelukkig was er geen enkele aanwijzing dat ze ontdekt waren.

Ook bij de anderen verdween de spanning nu ze van de bergwand wegrede en richting de brug over de bergstroom gingen. Terwijl Zafir met zijn zender hun juiste locatie doorgaf aan de centrale in Diyarbakir, werd de rest joliger en begonnen de grappen weer de kop op te steken.

Salim staarde naar het heldere water waar ze nu overheen reden. Over een maand zou dit uitstekend water zijn om forel te gaan vissen. “Alleen dan niet in militaire plunje,” dacht hij wrang. Midden in de stroom staken enkele keien boven het wilde water uit. Nog altijd zat er een dikke ijskorst op de keien. In de lucht waren helderwitte strepen van ijskristallen te zien achter een vliegtuig hoog in de lucht. In de verte zag hij de spitse toppen van de minaretten van een dorpsmoskee. Op tweehonderd meter afstand stond een jonge knul midden in de sneeuw te zwaaien met een grote grijns op zijn gezicht. Vredig.

Vredig.. met die laatste blik in zijn ogen, terwijl Ahmet waarschijnlijk aan zijn voormalige vriendin dacht, Hossein zich alleen maar bewust was van het ontwijken van zoveel mogelijk kuilen en keien op de weg en Zafir voor de zoveelste keer bedacht hoe hij over een paar weken zijn

vriendin ten huwelijk zou vragen, hield voor Salim en zijn buddies het leven op te bestaan.

Een milliseconde nadat de knop was ingedrukt, was de elektrische stroom in het ontstekingsmechanisme in werking getreden. Vier kilo C4 was tot ontploffing gekomen met een kracht die iedere verbeelding overtreft. De gepantserde onderdelen van de wagen hadden geen schijn van kans tegen de enorme drukgolf die het staal uiteen deed rijten en omkrullen. De metaaldelen drongen met onwaarschijnlijke kracht door weefsel dat er niet voor bedoeld is om die krachten te kunnen weerstaan.

Het verschrikkelijke moment dat Burhan nog leefde omdat hij het ongeluk had dat zijn vitale delen niet direct vernietigd werden, kon hij in een onbeschrijfelijk gevoel van adrenaline en pijn alleen nog maar denken dat de anderen al dood waren. Gelukkig voor hem trad de dood een enkele seconde daarna ook in. Een seconde waarin hij zijn leven aan zich voorbij zag trekken, zijn vader zijn moeder, zijn grote zus en zijn oogappeltje, zijn kleine zusje Cigdem die met haar donkere krullen altijd het liefste in zijn leven was geweest. Zijn vriendin Nihal waar hij zijn leven mee had willen gaan delen en waar geen van zijn makkers vanaf had geweten. Een seconde waarin hij een jonge knul met een apparaatje in zijn hand hard weg zag lopen, een seconde waarin een vraag zijn getroffen geest doorkrijste....die vraag was de zinloosheid van zijn sterven.

5.

Met een voldaan gevoel stond een gezette man op uit de comfortabele vliegtuigstoel. De vlucht vanuit Diyarbakir was goed verlopen. Na zijn korte verblijf in de bergen had hij een aantal zaken afgehandeld in het centrum van de stad. Hij trok met zijn dikke vingers de colbert van zijn Italiaans maatkostuum recht. Zoals gebruikelijk had hij eerste klas gevlogen. De klaarstaande Mercedes bracht hem naar de VIP lounge waar de minimale formaliteiten snel voldaan werden. Met een groet en een vriendelijk knikje naar de dienstdoende ambtenaren, werd hij direct naar buiten gebracht waar zijn chauffeur op hem wachtte.

“Goedemorgen mijnheer, aangename vlucht gehad?” zei deze.

“Buitengewoon, dank je wel Fabris. Ik wil graag zo snel mogelijk naar het huis.”

Na een rit van ruim een uur reden ze de oprijlaan op van een grote witte villa. De moderne vormgeving had enkele klassieke elementen, zoals twee zuilen bij het ingangsportaal dat tot boven de tweede verdieping aan de onderzijde van het dak reikte. Het wit contrasteerde sterk met de bomen in de enorme tuin. Deze lokatie lag ver weg van de stadsdrukke. In deze omgeving keek niemand meer op van het soms vreemde bezoek dat hij kreeg. Kwam zijn bezoek aanrijden in een Mercedes, Jaguar of de nieuwste BMW, dan waren het waarschijnlijk zakenvrienden. Waren het onopvallende Volkswagens of Renaults, dan waren het waarschijnlijk mensen die voor hem werkten.

Hij was een gerespecteerd burger van deze gemeenschap op zo’n vijftig kilometer van Istanbul. Zijn zomerse tuinfeesten waren een must voor de burens, die eveneens

beter gefortuneerd waren. De buffetten waren rijkelijk voorzien van geïmporteerde kaviaar en garnalen tot en met de beste foie gras uit Parijs en truffels uit Napels. Terwijl de mannen na hun eerste champagne bij het genot van een sigaar over de laatste zakelijke ontwikkelingen spraken, trachtten de vrouwen elkaar de loef af te steken terwijl ze in hun mooiste en verleidelijkste jurken rond het zwembad paradeerden. Dit waren de parties waar je gewoon bij hoorde te zijn als je eenmaal op het juiste niveau was aanbeland. Er deden ook geruchten de ronde over parties waar wulpse vrouwen van allerlei origine uiteindelijk met een geselecteerd gezelschap invloedrijke heren in het zwembad en de jacuzzi terecht kwamen. Maar dat waren slechts geruchten. En zolang men in zijn gezelschap kon verkeren, werden over dat soort zaken geen vragen gesteld. Stel je voor dat het zou betekenen dat er de volgende keer geen uitnodiging meer zou komen!

Al met al had hij geen beter centrum kunnen zoeken voor het controleren van zijn illegale activiteiten.

Met een glimlach dacht hij aan het materiaal dat nu onderweg was naar de havens in Istanbul en Mersin.

Vandaar zou het materiaal gedistribueerd worden in kleine zendingen naar Stockholm, Amsterdam, Parijs en Berlijn. Zijn kopers zouden tevreden zijn. Ze zouden het witte poeder kopen voor bedragen die bijna het duizendvoudige zouden zijn van zijn kostprijs. En het mooie was dat hij ver buiten schot bleef, terwijl de koeriers hun werk voor de goede zaak deden. Hij kende dat volk niet eens, noch hadden ze enig idee wie hij was.

Mogelijk hadden ze wel van hem gehoord via krant of tv maar ze hadden geen idee dat ze voor hem werkten.

De wijsheid van de oude Romeinen “geef ze brood en spelen” was nu vervangen door “geef ze een ideologie en adrenaline” en ze deden de meest ongelofelijke dingen voor je. Goede instructeurs konden jonge mensen zonder veel toekomst in een paar maanden ombuigen tot moordmachines of wandelende bommen. Hun toekomstbeeld werd geleidelijk op basis van ophitsing en de juiste dosis ideologie vervangen door een hoger doel. Het sterven voor de heilige zaak. Of dat nu religie of zelfstandigheid van een land of landsdeel was, het effect was hetzelfde. Hij zou ze nooit begrijpen, die fanatici die zich voor zijn kar lieten spannen en de dingen deden die hij bevolen had.

Organisatoren zoals hijzelf waren er dezer dagen velen. Door vele landen heen. Ondanks dat hij minachting voor de meeste van hen voelde, waren er soms contacten en boden ze elkaar zo af en toe hulp. Toch hield hij deze contacten zoveel mogelijk op een afstand omdat hij ook het gevaar van deze partijen kende. Zeker met de religieuze fanatici had hij weinig gemeen. Hun doel was niet het zijne. Zijn doel was simpel. Het liep als een trein en zolang er mensen waren die alles opgaven om zijn strategie te ondersteunen liep hij iedere dag verder binnen en was hij koning in zijn eigen koninkrijk.

Toch waren er ook tijden van zorg. Hij had net voor zijn vlucht een bericht gekregen waarin in code verteld werd dat de ontmoetingsplaats in de bergen waar hij nog geen week geleden was geweest, ontdekt was door het leger en was vernietigd. Op dat moment was er echter geen materiaal aanwezig. De laatste zending uit Turkmenistan was gelukkig allang op weg naar de plaats van bestemming.